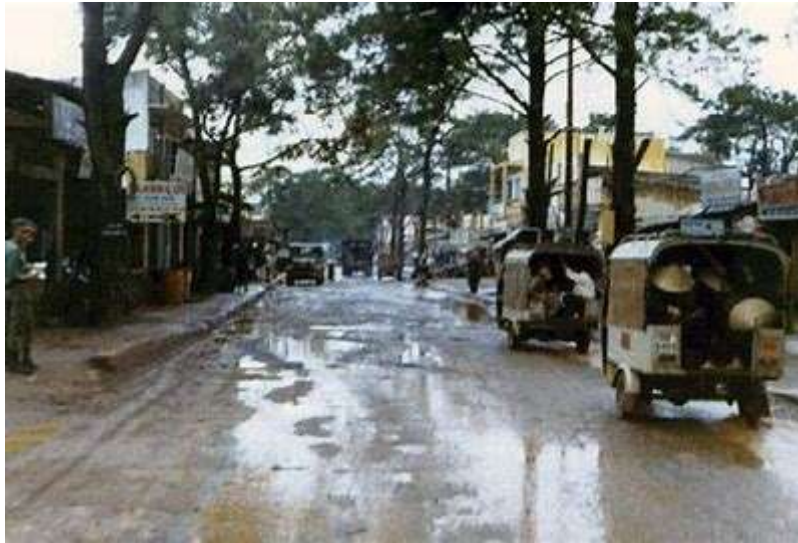

Mây Sầu Trên Phố Núi

Phan Nhật Bắc

Đường Hoàng Diệu một chiều mưa

Nhìn những cánh dù bung ra từ chiếc H-34 thả máy biệt kích đang thực tập họ đổ bộ bằng dù và bằng thang dây phía trên bầu trời Biển Hồ, cả lớp học từ khung cửa luôn cả ông Bác sĩ dạy về chườm nóng và chườm lạnh, cho các bệnh nhân say nắng và cảm sốt cũng ngừng nói chuyện, ông đang kể về câu chuyện chườm nước đá cho bệnh nhân say nắng cùng chúng tôi nhìn những cánh dù nở trên không gian trong xanh. Trời Pleiku hôm nay không ảm đạm, những vệt nắng trải dài trên đồi cỏ, tôi lén lấy lá thư của Kim Thoa gửi từ Đà Lạt qua mục Tình thư cho lính, nét chữ bằng mực tím viết nắn nót rất dễ thương nhưng chắc thương không dễ vì nhà nàng có đến ba ông Anh đi Quân đội toàn quan Võ, đang mê mẩn với mùi mực tím đầy hương vị của tuổi học trò

-Anh kia -Trả lời cho tôi cách cấp cứu ngộ độc rượu

-Dạ dạ em chưa học tới bác sĩ

-Đề tài này đã dạy nơi trường Quân y lúc trước anh cứ lo viết thư tình và đọc thư tình làm hai chục cái thụt đầu và nhảy xồm cho tôi

Chết tôi, hồi sáng tôi làm biếng ăn sáng vì long thể bất an, gặm nửa ổ bánh mì từ nhà bàn tôi thì hành lệnh phạt xong muốn dứt hơi

-Nhớ đó các anh anh phải học bài và sẽ có ngày áp dụng trong trường hợp gặp ngộ độc rượu, anh đem lá thư tình lên đọc cho cả lớp nghe

-Dạ dạ mới quen thôi mà Bác sĩ

-Đem lên đọc vì trong giờ học mà anh moi thư ra đọc lên tôi đối ý là anh bị phạt tiếp

-Đà Lạt ngày 22 tháng 2

Gửi Anh, em nhận tư của anh đã một tuần, em phải viết về ban đêm sợ ông già em thấy thì mệt lắm, Anh ơi; Pleiku đêm nay lạnh không? nơi này rất lạnh em trùm mấy tấm mền mà vẫn còn

lạnh, em chợt nhớ bàn tay của anh khi em lên thăm anh mà sao bàn tay anh cứ lò mò hoài không chịu nắm yên

-Bỏ tay ra, kỳ quá

-Em ơi bàn tay anh nó nó lạnh muốn tìm hơi ấm

Cả lớp học cười ồ lên có tiếng nói

-Bàn tay dê đạo lộ, mới gặp mà nó đã mò rồi

Tôi lướt nhanh bỏ bớt, ông Thầy thấy tôi tội nghiệp nên cho qua luôn tôi đọc đoạn cuối

khi nào anh ra trường chọn về Bệnh viện Tiểu khu Tuyên Đức mình gặp nhau nhiều hơn,

-Dạ hết rồi chỉ bao nhiêu đó thôi Bác sĩ

-Anh ma giáo đọc ngắn gọn thôi cho qua.

Tiếng reng hết giờ, chúng tôi ủa ra khỏi lớp học về chuẩn bị ăn trưa, ông Hạ sĩ Xính nhà bếp đứng trên lầu cười toe toét, mặc cái quần lính ống loa nói

-Hôm nay ăn dẹt, mấy thằng khóa sinh Tàu mần dẹt quay ngon lắm

Đại đội tôi có mấy ông gốc Tàu được cử lên nhà bếp làm món dẹt quay khỏi đi học, một ngày thay phiên nhau ông Tàu nào cũng phải lên nhà bếp nấu cho mấy Quan Tu bíp độc thân ăn trưa tại Liên Đoàn 72 Quân Y, tụi tôi khóa sinh cũng ăn chung nhà bàn nhưng món ăn thì mấy ông Tu bíp sang hơn có bò bít tết, xà lách, cà chua vì trả tiền nhiều hơn vậy thôi, mấy ông Khóa sinh Tàu này cuối khóa được ưu tiên chọn Đơn vị dù thi thiếu điểm, lúc chúng tôi học thức ăn thừa mứa nhất là đường cát trắng của Mỹ dưới nhà kho ông Sĩ quan tiếp liệu để mặc ai muốn ăn bao nhiêu thì ăn, tụi tôi lấy về cả thùng nấu chè vào ban đêm, để dưới gầm giường bày ong tụi nó nhào vào hút đường làm biếng đi săn lùng mật hoa bên ngoài, có một hôm nó làm một cái tổ ngay dưới gầm, một buổi trưa không biết ai chọc giận bày ong túa ra chích khóa sinh mặc quần đùi bung chạy ra khỏi Sam, tôi bị chích hai phát vô mong lúc vừa tắm xong chưa kịp mặc quần bùm chim chạy xuống cầu thang thì gặp bà vợ ông Sĩ quan Quản lý lái xe Jeep chạy trong sân bà ta dừng xe đứng ngắm thoải mái đám khóa sinh trẻ tuổi có người tồng ngồng túa ra vì đang tắm, sau đó bị phạt dã chiến cả đám cấm luôn vụ nấu chè ban đêm,

Những buổi cuối tuần nằm trên giường nhìn ra khung cửa trời Pleiku lúc nào cũng ảm đạm hơi mưa, dàn Radar gập gù như con gà trống mổ thóc dụ gà mái, nhẵn tụi tôi không ra Phố vì chưa đến lúc lãnh lương người ta nói Tiền lính tính liền, lãnh lương trừ tiền ăn 4.000 ngàn trừ tiền mượn Tit kẹt mà bà vợ ông Sĩ quan quản lý cũng đi bút 5.000 bà này làm ăn được, lúc phát lương thì bị ông Sĩ quan Tài chánh trừ ngay theo cái danh sách như số Táo quân ông kèm bên cạnh theo lệnh ông Sĩ quan quản lý không ai quyt được nợ trừ trường hợp đi Vùng 5, Sam vắng hoe khóa sinh đã túa ra Phố tìm mấy em nơi các Trường học hay các động điểm bù khú cho bớt thủ dâm, tôi đem bài ra học phải thi cuối khóa nếu đậu thấp sẽ ra các Tiểu Đoàn Quân y tôi ráng nhồi nhét thêm vào bộ não vốn làm biếng kết nạp những bài học về Y khoa nó khô khan chẳng hấp dẫn tôi chút nào, mấy hôm nay tôi thấy xe của các Tiểu Đoàn Quân y Bộ binh và Thiết đoàn 19, Biệt Động quân ra vào Liên Đoàn 72 Quân y chắc họ tuyển Trợ y tôi chẳng quan tâm kệ đến đâu hay đến đó

Hai tuần cuối học Hành chánh Quân y xong thì chúng tôi thi ra trường, đêm đến leo rào quá giang xe máy trợ Không quân ra phố vì cái phim To Ra To ra Trận Trân Châu Cảng, tôi hứa dẫn

một em mới quen đi xem phim, nhảy xuống đường Tăng Bạt Hổ mò đến nhà em thì mẹ cô ta nói

-Khi nãy có một thằng mặc đồ rằn ri đưa nó đi phố rồi

Tôi tiu nghỉ lết đến rạp Diệp kính, 10 giờ đêm về gặp mấy thằng cùng Đại đội nhảy rào, chuyển xe lam cuối cùng về cây số 3 đã chạy khuất cả đám lội bộ thì một chiếc xe Jeep ngừng, trời tối hơi sương lạnh không thấy rõ người bên trong

-Các anh khóa sinh Quân y? lên xe tôi cho quá giang

-Chết mẹ bọn tôi -Ông kệ Trung tá Liên Đoàn trưởng 72 Quân y không biết ông vào Đơn vị làm gì giờ này ?

-Tài xế ghi tên hết dùm tôi, ông nói

Sáng hôm sau tụi tôi bị phạt dã chiến trên sân cờ, những thằng bị ghi tên trong đêm qua phờ người trưa ăn cơm hết vô, Ông Thượng Sĩ lại cái hôm nay ăn nói nhẹ nhàng, chỉ nhắc nhở -Thời gian các anh không còn nhiều đừng để rớt ra Tiểu đoàn Quân y, nghe thì nghe nhưng tuổi trẻ ham vui và có máu quậy trong người cũng máu dê nên để ngoài tai, học Tài thi Phận

Tôi muốn cưa một em gái Huế nơi quán Cà phê Thiên Lý để nghe tiếng nàng thỏ thẻ bên tai lúc yêu nhau nhưng chắc không địch nổi với mấy trụ Pilot của Sư Đoàn 6 Không quân bám trụ như đĩa nơi cái Quán này,

Kim Thoa từ Đà Lạt theo chuyến bay của ông anh bà con lên Pleiku thăm tôi, nàng thả bộ trong trang phục mùa Hè khăn quàng cổ bay theo cơn gió nhẹ từ cổng phi trường Cù Hanh đến nơi tôi học chỉ dăm phút đi bộ, từ trên cửa sổ của phòng ngủ mái cong tôi nhìn xuống cổng, khoát vội cái áo chạy xuống lầu ra trạm gác

-Em muốn ra Phố hay vào Cầu Lạc bộ với anh?

-Mình ra phố tìm nơi nào đó nói chuyện em phải về lại Đà Lạt lúc 3 giờ chiều Anh Minh nói vì anh phải bay tiếp tế cho Quảng Đức

-Ok em ba tiếng bên nhau là đủ ấm,

Chúng tôi tìm một góc kín đáo nơi quán Cà phê Thiên lý, con nhỏ út của Chủ quán nhìn tôi cười mỉm chỉ nói

-Hôm nay anh bánh ngen có Đào đẹp quá

Trời Pleiku ngày này không có một chút nắng, tôi ôm Kim Thoa choàng tay qua bờ vai kéo nàng sát vào mũi cà phê quện trong không gian lành lạnh dù đã gần hết tháng 12, khuấy nhẹ ly Cà phê cho nàng tôi hỏi

-Thêm đường không em?

-Em thích uống đắng, để tìm hương vị, uống như anh giống như con ong đi săn mật ong,

-Anh thì hảo ngọt em ơi. Ngọt là anh nhào đầu vào, quán khá đông nên tôi chẳng chăm mút được gì hết, ngồi bên người đẹp xứ Hoa anh đào má nàng hây hây đỏ cặp đùi nóng hổi tựa vào lớp vải lính làm tôi khó chịu cứ cục cựa hoài

-Anh ngồi im đi sao cứ cạ cạ hoài, thôi em phải đi gần đến giờ anh Minh đón rồi

Tôi đưa Kim Thoa ra đường hai đứa đi bên nhau đến rạp Diệp kính, thì anh Minh vừa đến ông phi công mặc đồ bay mặt rất ngầu nhìn tôi dò xét rồi nói

-Cậu về Phi trường thì lên xe,

-Dạ em chưa về thôi anh và Thoa đi đi, Thoa ôm nhẹ tôi rồi chia tay, tôi nghe mùi hương con gái nơi da thịt nàng, tôi nuốt nước miếng phải chi thời gian gần cô ta lâu hơn một chút thì tuyệt vời, đi tà tà đến nhà thằng Chinook gặp nó để ăn cơm ké, thằng Khóa Sinh trưởng ban kỷ luật to đen như ông Hộ pháp, không biết làm sao mà hai anh em nó to đùng da ngăm đen, ông già thì nhỏ con trắng, con em nó mừng rỡ khi gặp tôi, trời tương như một nữ đô vật nó con gái mà cao 1m75,Đai đen Nhu Đạo tôi nghĩ thầm chắc con này ế tới bến luôn

-Anh ăn gì chưa?

-Đang đói em ơi, có gì cho anh ăn với,

-Anh Xuân có anh Bách đến nè, xuống ăn cơm luôn, Chinook xuống cầu thang cái cầu thang dường như chịu không nổi sức nặng của thằng ôn dịch vừa bị bể ống bô tuần trước

-Ê mày kín cái miệng mày lại nghe thằng dẻo miệng,ông già tao mà biết ông nện tao và mày luôn đó

Tôi mắc cười quá khi nhớ đến chuyện này

Con Dốc nhỏ cuối đường Hoàng Diệu có một ổ nhện, ông Xuân dính bệnh tại đây tôi thì không mò đến, thằng em sổ mũi ho ra đờm, hấn lính quỳnh nhờ tôi tìm Penicillin, tôi phải lên Quân y viện Pleiku thú tội với mấy ông Bác sĩ xin thuốc

-Ông bị lậu?

-Dạ hồng phải em Bác sĩ thằng Xuân

-Bảo ông đó vắc thân lên đây, tôi cho thuốc đem về chích

-Trời nó mặc quần không ngồi được, Sổ mũi rồi ông Thầy

Ông Bác sĩ đưa cho tôi một box Penicillin 500 ngàn loại dầu,tôi gãi đầu nói

-Ông Thầy cho nó loại này cùng kim 20 nó đau còn hơn bò đá

-Ráng chịu sướng ku mù mắt thôi về đi,đứng đó mà cảm rằm

Tôi chờ đêm tối, tắt cả đèn tắt hết mở đèn pin lò mò trong bóng đêm

-Mày đưa mông ra mụ nội mày nằm nghiêng làm sao tao lụi

-Nằm sắp cấn ku tao đau quá

Tôi rút thuốc để nguyên cây kim 20 rút thuốc thoa Alcohol tôi vỗ một cái chất lụi cây kim bơm một phát thằng Chinook nó rú lên một tiếng như phản lực

Tôi bịt miệng hấn nói-Mẹ mày muốn Cán bộ Đại Đội Trưởng Khóa sinh biết thì cứ rống lên cho lớn

-Mẹ mày chơi ác sao không xin Penicillin 1 triệu 500 ngàn cho tao nhờ

-Ông Bác Sĩ Mai cho gì tao chích nấy, mẹ ráng thêm 3 mũi nữa đi em

-Mẹ nó đau hơn bò đá, 3 mũi nửa chắc tao liệt luôn, mai tao mày ra vọng gác số 6 chích đừng chích ban đêm ok

-An tâm khi nào bớt sổ mũi nói, mẹ Quân y gì mà ầu quá đư bậy, chỗ đó là ổ Giang mai nghe chưa

-Hai thằng mày làm gì mà rú lên ghê thế Dũng Bắc kỳ khi nghe tiếng rú của thằng Xuân ngồi dậy hỏi

-Nó ngủ mơ đó không có gì

Sáng ra tôi xúi nó lên Quân Đoàn khai bệnh trật chân để khỏi đi học, vừa vào phòng khám bệnh thằng Chinook gặp ông Bác sĩ dạy môn Y khoa phòng ngừa nó lính quỳnh đội ngược ra ông Bác sĩ gọi

-Khóa sinh Nguyễn Văn Xuân vào đây,bệnh gì?làm biếng phải không ?

Rồi ông phê trong sổ khai bệnh -Làm biếng đi học đề nghị phạt để làm gương

Tội nghiệp hấn vắc bao cát chạy quanh sân cờ, la lớn -Tôi không ma giáo khai bệnh nữa, mà chạy gì nổi cuối cùng thấy hấn tội quá tôi khai thật với Đại đội trưởng là nó bị bể bô

-Đù sao không nói, mấy ông chơi bậy thôi cho nó đi khám lại đi kéo bị teo Ku bậy chừ

Đang ăn cơm tôi nhìn nó muốn cười sặc cơm luôn,nó cứ lườm lườm tôi hoài,con em nó nhìn hai thằng tôi không biết chuyện gì

-Tao lạy mày,ra trường tao cưới vợ má tao đi coi mắt con nhỏ nào đó ở Quê nước mắt của mày trôi dạt lên Phố núi này có tiệm may gần trường Bồ Đề

-Mày thấy mặt chưa?

-Chưa chút nữa tao với mày đến đó, lạng qua lạng lại thôi đừng vào

Hai đứa tôi chở nhau trên chiếc Honda 67 lạng đến trường Bồ Đề đi vào con hẻm thấy một tiệm may nhỏ cô gái đang cặm cùi may nghe tiếng xe cô ta ngẩng đầu nhìn lên -trời

Con Linh học Tiểu học chung với tôi nó ngồi đầu bàn, nó nhìn thấy tôi ngạc nhiên và cũng chưa biết mặt thằng ôn dịch chồng tương lai của nó là bạn tôi đen thui như cột nhà cháy

-Trời mày há Bách sao lưu lạc lên đây?

-Đang học trên này còn mày Linh sao ở đây?

-Ông già bị đi lên đây làm việc ở Bưu Điện gia đình phải đi theo tao đang học trường Minh Đức còn ai kia?

-Chồng tương lai của mày đó he he

-Chời Anh Xuân đây hả? em tưởng ông Miên nào ?

Xuân Chinook xụi lơ cười như mếu khi nghe Linh nói, nhưng hấn có nụ cười có duyên, bù lại chuyện hơi đen

-Linh ơi đen một chút mới phê, thôi mày ở đây nói chuyện tao về trường

-Một mình tao sợ Xuân nói

-Ai ăn thịt mà mày sợ,bể bô còn chưa ăn thua gì trước sau gì cũng vợ mày nhào đô đi,

-Tao để thằng Xuân ở lại mần rể tao về trường khi nào rảnh nói chuyện nghe Linh

Chuyện tình của bạn tôi chẳng đi đến đâu Quân y không chơi lại Tài xế máy bay Linh từ chối cuộc xem mắt sau khi đã gặp thằng bạn tôi làm nó hơi thất tình làm bài không đủ điểm để về Quân Y viện Pleiku đành về Bệnh viện 2 Dã chiến với tôi,cuối năm 1971 tôi về Kon Tum từ giả mưa Phố núi và mất luôn cuộc tình với Kim Thoa người em Đà Lạt vì tôi vụng về không biết giữ lửa yêu thương chưa mặn nồng, tôi đọc những lá thư tình rồi cho vào ngọn lửa cháy bùng nơi đồng củi thông được đốt lên sưởi ấm trong ca trực đầu tiên co ro trong cái áo măng tô dày ngồi dưới màn sương dày đặc của núi rừng Kon Tum,

Bản nhạc Đêm Thánh vô cùng vang lên từ ngôi giáo đường lẻ loi đâu đó Noel rồi, người ta xuống phố náo nhiệt tôi rơi vào ca trực cùng với mấy ông dân Phan Thiết đã làm việc ở Bệnh viện này trước tôi,Trung sĩ Thạnh nói

-Tụi mình xui quẩy rơi vào xó núi này, thôi ráng đêm nay mai tôi dắt ông đi dê gái Thượng nơi Tân Điền đã lằm lai Pháp làm một phát cho biết mùi,tiếng đại bác bắn cầm canh về phía dãy núi phía đông, không gian mờ mịt một màn sương, địch không pháo quấy rối, vì trời đã vào Xuân chắc những tên sanh Bắc tử Nam cũng ngồi bó gối nhìn cánh rừng già âm u mà nhớ miền Bắc,tôi lay Dững

-Dậy thằng Bắc kỳ chín ký, tao pha Cà phê, muốn nhâm nhi ở nhà hay vào Câu lạc bộ?

-Thôi uống ở nhà đi, hôm nay cuối tháng rồi, con nhỏ bồ mày nó mới gửi cho mày 1kg Cà phê cứt chồn thằng Xuân để nơi kệ sách mày đào hoa thiệt mẹ quơ cá hai ba tay.

Hai ly Cà phê đặc quánh đang nhỏ từng giọt thành hơi có hương vị rất độc đáo nó thum thum không biết ai đã tìm ra hương vị này, mà nuôi Chồn cho ăn trái Cà phê để lấy cứt nó được tìm thấy vào Thế kỷ 18 tại Indonesia lúc này là thuộc địa của Hòa Lan, mà phải là loại Chồn hương mới có giá trị,khi nó ăn vào không tiêu hóa được lõi hạt tồn đọng trong dạ dày, quặn với mùi hương rồi thải ra, người ta nhặt vào rang sấy chế biến lại nhưng vẫn giữ một mùi hương tuyệt vời nên khi bán rất có giá, Tôi may mắn lắm mới quen một nường con gái có một rẫy Cà phê gần biển hồ, chuyện quen nhau thật tình cờ thôi

Hình tượng trưng

Một buổi sáng đi lang thang trên đường phố nhào nhẹt đất đỏ, thấy một cô bé đang đạp chiếc Honda phờ người không nổ máy tôi chớp ngay cơ hội

-Để anh đạp cho, tôi đưa tay đỡ lấy chiếc xe người đẹp ngẩng lên nhìn.

-Trời người sao mà đẹp thế.

-Xe đến đây thì tắt máy, em đạp hoài không nổ

-Em đứng dang ra anh đạp một phát là nổ ngay, tôi đạp muốn đứt hơi mà không nổ mở nắp bình xăng thì cạn khô

-Chờ xe hết xăng sao em không đổ xăng?

-Em đâu có biết

Tôi thấy một chỗ bán xăng lẻ trên con dốc

-Em chờ anh đi mua xăng cho em, hay mình dắt xe đến đó không xa lắm khoảng 200 mét

Lên hết con dốc thì hai đầu gối tôi muốn sụm bà chè, bộ đồ lính ủi hồ lác cóng nhão nhẹt, vì mưa nhe nhe, cô nàng cũng thấm ướt chiếc quần trắng dán vào cặp đùi quá đả

Đổ chai xăng pha khói màu để lừa người ta của đám bán xăng lẻ bên vệ đường

-Đổ tạm xăng này em đi học đi kéo trẻ, cho anh tên và số nhà, nếu không ngại

-Anh cho em tên em vào Liên Đoàn 72 Quân y kiểm anh, cô gái nói

Tôi đạp xe hai lần nó mới nổ máy, người em Trường Pleime biến dạng cuối con đường, cô ta đến thăm tôi vài lần nơi tôi học rồi yêu nhau trong mối tình vụng dại của tuổi trẻ

- Con bồ Nha Trang của mày sao rồi tôi hỏi Dũng dón (Bắc Kỳ 54) mày sơ muối gì chưa?

-Tao liếm đầu vú mần mần mày ơi; như nước biển

-KKK chắc nó chưa tắm đó

Bệnh viện chúng tôi hôm nay lính Quân y Nhảy dù tấp nập, nghe nói Lữ Đoàn 2 Dù được Tướng Ngô Du xin tăng viện để làm trừ bị nếu Quận Đất Tô bị Bắc quân đánh, sân Bệnh viện bị Quân y Dù cặng lều thành lập Bệnh xá dã chiến, công nhận Binh chủng Dù họ được ưu tiên đủ mọi phương tiện, tính cách kiêu binh cũng thể hiện qua các Quan Tu bip khi họ cần một cuộn băng keo một ông Tubip lấy bá súng Colt 45 đập tủ kính đựng thuốc không cần hỏi chúng tôi đang bận rộn với thương binh tôi còn nhớ tên bố Tu bip này, mẹ Nhảy Dù họ có miễn Tử kim bài họ hành xử như kiêu binh thời Vua Lê và Chúa Trịnh, chúng tôi lép vế đành nhẫn nhục chịu trận, sau này ra Hải ngoại tôi có nói chuyện với bác sĩ Bạch thế Thức Khóa 21 về các Quan Tu bip Nhảy Dù ông cười nói

-Mấy cha đó sống gần kho đạn, Chúng tôi những bác sĩ đồng nghiệp bên Mỹ ưa nói như vậy hehe, ông nghĩ coi họ nói họ ăn pháo 130 ly mấy trăm trái một ngày nhưng vẫn giải phẫu thương binh dưới mưa Pháo, cứ để thương binh trên miệng giao thông hào dứt pháo nhảy lên giải phẫu tiếp, ông Bác sĩ Dù này tên Phạm gia Cồn, ông làm như đạn Pháo 130 ly như Pháo Tết nổ đi đệt chẳng hại được ai .

Vừa về phòng trực tôi đã thấy người em Pleiku ngồi đó

-Em lên lúc nào? tình hình căng lắm cứ ở Pleiku anh về thăm

-Anh Xuân Chinook ghé nhà hỏi em có muốn lên thăm anh không? nên theo xe luôn

Tôi đưa cô ta về nhà trọ khi hết giờ làm việc tối nay tôi không trực

-Em ở lại đêm được không?

-Em phải về chuyển xe cuối cùng chiều nay, để ông già la mết lắm .

Tôi chết ngất trong mùi hương con gái, trên bàn Cuốn sách Một thời để yêu và một thời để chết truyện dịch của Erich Maria Remarque nơi Chương một đã đọc còn nếp gấp

Thi thoảng người lấy cuốn sách nói

-Em không thích truyện dịch khô khan quá

-Cuốn này đọc được hay lắm nó nói lên sự thật của Chiến tranh, cho nhau đi kéo mai này hối tiếc biết đâu ngày mai anh nằm xuống hay em ra đi như cuộc tình của Cô gái Mộng Thường.

-Anh nói gở không hề em không thích

Tôi vít đầu Thi xuống nàng vùng vẫy rồi buông xuôi, đôi bờ môi tham lam cuống quýt

-Đừng anh, đủ rồi đừng đi quá xa

Dòng sông Dakbla hiện ra nơi khung cửa chảy nhẹ nhàng còn mấy tiếng gần nhau, tôi tranh thủ thời gian để dè ,cô ta chống đối mãnh liệt đôi bàn tay ma mị của tôi vẽ bùa trên thân nàng, những ngón tay Diệu thủ thư sinh của tôi từng hạ gục nhiều em, nhưng cô ta hất nó ra

Tôi thờ dài buông lơ vòng tay, tiếng vút của những âm thanh phi cơ ào qua Phố nhỏ tôi đưa thi ra bến xe về Pleiku, lòng rất lo âu tuyến đường này bị VC gài mìn mấy hôm trước một chiếc xe đó cán mìn chết bọn, hy vọng Công Binh đã rà mìn xong lúc này trời đã gần chiều.

Chiếc Than hết xu (Daihatsu) máy ông xe đó nói xe này hư vặt ghê lắm nên đặt tên cho nó

Chiến cuộc bùng phát đường Quốc lộ bị cắt, chúng tôi bị vây hãm còn thoi thóp trong một Ốc đảo nhỏ suốt ngày chỉ nghe tiếng súng và máu bệnh nhân, mùi bông băng mùi thuốc sát trùng làm thần kinh tôi muốn tê dại, lửa của mùa Hè tôi luyện tôi trở nên dày dạn, còn sống là còn thở những ánh chớp của bom B52 về đêm như những cơn địa chấn, làm tắt cả ngọn đèn tắt lịm rồi vụt sáng như huyệt hơi, tiếng rên tiếng chửi của các bà vợ lính vang lên bên căn phòng kề cận

-Tui biểu anh đừng chơi nữa mà anh cứ cãi lời tui chơi quài, bây giờ tui đau quá anh hứa là tui đẻ là anh rên sao anh không rên? tiếng người thiếu phụ vợ anh lính Truyền Tin vang lên tịnh nộ trong đêm thì anh năn nỉ

-Em ơi mần răng anh rên được anh đâu có đau bụng đẻ hồi mô mà rên

Người đàn bà lại quát lên- Đó thấy chưa tui noái rùi, anh cứ năn nỉ quài mà sướng có một chút nhưng đẻ đau quá sau kỳ ni tui cấm anh đưa cái đó vào rỏ chưa

-Rỏ rỏ anh nghe em 5 trên 5 em ơi bớt bớt cái mỏ của em lại để ngủ toa ngủ,

Anh này trả lời giống như đang trả lời trên hệ thống âm thoại đúng là bệnh nghề nghiệp

Tôi bật cười nhớ một câu chuyện tiểu lâm Vợ đẻ chồng rên

-Câu chuyện như ri Số là mấy bà đẻ đau quá nên hợp nhau lên Ngọc Hoàng thưa kiện nói là không công bằng, đàn ông chơi xong ngủ phê sướng chẳng đẻ đái gì sất, thì Ngọc Hoàng Phán -Thôi ta xử như đây, các mẹ đẻ thì đàn ông rên ok

Mấy bà khoái quá ra về lòng phơi phơi mình đẻ có người rên quá đã

-Một hôm trong nhóm đàn bà có người đẻ, mà anh chồng tình bơ không rên, chị ta lấy làm lạ hỏi -Sao anh không rên?

Anh chồng nói -Tui đâu có đau mà rên, tui nghe thằng hàng xóm nó rên

-Chờ bị bể dôi thôi kiểu ni lên Ngọc Hoàng xin trả lại tiếng rên cho đàn bà, mấy bà đâm đơn lên Ngọc Hoàng xin thu hồi tiếng rên cho đàn bà

Từ đó về sau đàn bà đẻ đàn bà rên đàn ông khỏi rên

Nhìn đồng hồ đã 5 giờ sáng mấy con gà không nghe tiếng gáy tụi nó cũng sợ đạn bom im bật, địch đang chiếm Làng Phường Quý, Trung sĩ Long đang mở máy truyền tin dò tin tức, Lữ Đoàn 2 Dù đã rút họ phá chốt Chu Pao mà đi đường bộ về Pleiku vì Bắc quân nã hỏa tiễn 122 ly xuống Phi trường làm tê liệt hết sức sống, Đất Tô mất Kon Tum thấp thỏm phòng thủ

-Lữ Đoàn 2 Nhảy Dù mà rút tụi mình coi như thí mạng nơi này Xuân Chinook nói, hôm rày hẳn bồn chồn vì không về được Pleiku vì đường mất an ninh Bắc quân đóng chốt

Tôi vẫn đứng đứng trước những biến động của tình hình đầu óc dường như cạn kiệt, sau khi một trái pháo rơi vào Phòng Nhi Đồng làm chết và bị thương vài người

-Mẹ sống chết có số may ơ kệ đến đâu hay đến đó, tôi đâm ra lì tuổi trẻ của tôi chắc chôn vùi nơi này nếu Bắc quân tiến thêm vài mươi cây số nữa, hàng cây khuynh diệp mấy con ve sầu kêu thảm não tiếng trực thăng tải thương dồn dập đáp xuống sân những thương binh đủ loại để nằm trên nền đất khô cằn nhiều quá không đủ băng ca, ông nào lết nổi thì lết về vòng rào bên hông Bệnh viện thì hai chiếc Sky rider xuất hiện từ xa nã xuống hai trái bom to dùng phía Tây hai tiếng nổ của bom 200 cân anh đánh sập cái lô cốt thổi bay luôn nhà xác của Bệnh viện, chúng tôi lủi đầu xuống mương thoát nước la chí chí chöhe

-Mấy thằng Không Quân đánh trật mục tiêu tụi bây lần đầu tiên tôi ăn Pháo 122 ly của Bắc Quân và ăn bom của phe ta, tôi muốn ị ra quần mẹ họ nó khủng khiếp quá, mảnh bom văng tứ tung cùng đất đá và xác lính đang nằm trong nhà xác, chúng tôi không có tần số của Không trợ nên bù trật chẳng biết kêu cứu vào đâu, may là bên Pháo binh gần đó họ liên lạc được với mấy cha Không Quân chửi toáng lên hai chiếc đó mất hút trong chòm mây về hướng Đông, Bệnh viện tôi chết thêm 2 người trên vọng gác, một bị thương Trung Sĩ Ngọc nằm bất động dưới đồng bao cát đôi mắt thất thần nhìn tụi tôi

-Nhanh đem lên phòng cấp cứu lẹ lên, tôi phụ khiêng băng ca chạy lúp xúp trên con đường đầy sỏi đá, tôi bắt mạch đo tăng xông các vein mạch chìm lẩn trong da huyết áp tụt nhanh Ngọc thở hắt đôi mắt lịm dần, khó tìm vein vì các mạch máu teo hết, tôi cắt thịt moi một tĩnh mạch chuyển vội bạch máu O nói lớn

-Chích ngay Pentothal theo lời dạy, những người bị thương nặng hai chân dễ bị kích xúc chết, cột vội các động mạch chính thì áp huyết tăng dần, đôi chân Ngọc nát bấy kiểu này phải tháo khớp tới háng luôn tôi đang loay hoay thì Bác sĩ Trục vào

-Đem ngay lên phòng mổ cậu làm đến đâu rồi Bách ?

-Dạ em cột động mạch dùng Mersilene may rồi, bây giờ tháo khớp làm Skin traction cố gắng cứu cái đùi trái để nó sau này lắp một cái chân giả bác sĩ ơi; tội nghiệp

Thêm một bác sĩ tới phòng mổ, ông đề nghị nuôi thịt xương đùi chỉ gảy ráp lại được tháo khớp gối sau khi xem phim X-ray công việc mấy tiếng đồng hồ truyền máu liên tục, những vết cắt trên đùi được khâu lại chẳng chịt hy vọng cứu được đùi trái

Ngọc Hạ Sĩ quan của phòng Thí nghiệm, từ Trường Quân y mới về và đã có vợ được vài tháng bây giờ nằm đó đôi chân biến mất chỉ còn một khúc quăn băng trắng toát quăn lòi đùi trái đã tháo khớp gối, tôi ngăn người dùng Phisohex lau nhẹ khuôn mặt đầy máu của nó, tôi muốn khóc dạn Y tá trực

-Khi nó tỉnh than đau chích thêm thuốc Demerol cho nó

-Mẹ thằng này xui hôm nay nó thay ca gác dùm thằng Hùng nên lánh bom, du me mấy thằng Pilot chắc đêm qua thằng đó bị treo máng nên sáng bay không thấy đường thả bẫy lợt vô vòng rào tụi mình đù má nó tao phản đấu, ông Trung Úy Sang người Nha Trang chửi búa xua nhưng làm gì nhau, chẳng thừa gửi gì được mẹ đánh bom làm xong về phây phây ăn nhậu hát bài Tuyết trắng nơi Bar Phượng Hoàng

-Nó vừa cưới vợ cùng quê với tau, không biết vợ nó nhìn nó còn một cục như dầy chắc nó bỏ luôn quá trời ơi;

-Thôi bố biết làm sao bây giờ, trời kêu ai nấy dạ tụi mình không biết ra sao ngày mai? biết đâu tối nay B52 nó đánh làm xuống đây chết hết luôn, ông thấy nó đánh cách vòng rào tụi Thám sát chỉ có 500 mét lạt một cái là Bệnh viện mình lãnh đủ

Sáng hôm sau thì có lệnh của Cục Quân y cho chúng tôi. Tùy nghi di tản, thương bệnh binh đã trống Ngọc được di tản về Nha Trang, tụi tôi cùng nhau chia chác vì đã báo cáo tổn thất 100% nệm từ kho và Y cụ tôi hết một đồng ben, kéo, và Syringe cho vào ba lô lên xe xuống Phố, bỏ lại bệnh viện hoang tàn trống rỗng, thì xe Tanks Bắc quân tràn vào ngày hôm sau hú vía, tôi được chia cho một tấm nệm mới toang còn trong bọc nilon tôi bán được 4000 ngàn đồng, tôi chẳng cần thứ này tôi ngủ đâu cũng được trên mương dưới ruộng cũng xong, chợt nhớ đến Thi nói về trình diện ba má nàng, Quốc lộ 14 thì bị cắt làm sao về đành chịu

Đánh nhau tại Tòa giám mục, đặc công Bắc Quân đã chiếm nơi này, cách đường Lê Thánh Tôn vài trăm mét, tượng Chúa cam go chịu đựng những vết đạn trúng vào chắc Ngài đau đớn hơn nhánh gai trên đầu, Ôi Thiên Chúa lòng từ tha thứ đi cho con người quá hung bạo, Tôi theo lệnh của ông Bác sĩ Lý phán, ông Quan tư Tu bip nhìn tôi

-Ông lên xe theo họ đến đó xem sao? Ông Bá gọi ra lệnh,ông Bác sĩ Dũng của Tiểu Đoàn 23 ông này rét thủ cái hầm giải phẫu ở B12 hẳn không chịu đi nên ông Tư lệnh Mặt trận dồn cho tụi mình,thôi mình xa mặt trời đành chịu, có ông tôi an tâm hơn,mấy ông Y tá chỉ cứu cấp bằng bố,ông mang theo dao mổ thuốc tê và chỉ khâu

-Có cần không Bác sĩ? gần mà có gì đem về Bệnh viện cứu, mang theo linh kinh quá

-Chỉ có một cái túi mà ông sợ nặng sao?ông công gái thì giỏi lắm

-Dạ ...xong tôi lủi nhanh vào chiếc Ambulance với ba lô thuốc men cấp cứu, tôi có máu dê cộng thêm máu liều mạng như con dê húc càn ngọt một chút là tôi xung phong

Tài xế Châu Chớ lái ông này gốc Tàu Chợ lớn, mỗi sáng Bệnh viện tôi điểm danh ông Thượng sĩ Thường vụ gọi tên Trâu Chó vài lần ông này mới chột nhớ ra đáp -Có

-Ông chạy ra Tòa Giám mục đang đánh nhau ngoài đó, Trinh sát Sư Đoàn 23 thanh toán mục tiêu mấy giờ rồi chưa xong

-Mình chôm vài chai rượu ghen thắm quyền, nghe nói rượu lâu đời của Pháp không hề

-Thôi không đủ cho lính của ông Bá làm gì đến mình, tiếng rít của đạn tôi chột thấy một sợi dây vàng vàng giăng lên các cành cây đéch biết dây gì ?

-Ngừng xe, tụi tôi nhào xuống mân mê sợi dây nó dài quá lòi hoài không hết,mẹ đúng là lính ngành đầu biết sợi dây này điều khiển hỏa Tiễn Tow sau này mới biết

-Dây truyền tin thắm quyền thoi lên xe đi lẹ,kéo ông Lý lùn phạt, vừa qua hết con đường Phan Thanh Giản thì một tiếng ầm chiếc Hồng Thập tự như có ai nhắc bổng lên rồi quăng vào gốc cây me già lật nhào bốc khói

-Chết tôi la bài hải ông Tài xế Châu Chớ nằm gục bên tay lái, tôi nhào sang mở cánh cửa đẩy ông xuống đất tôi nhào theo,tiếng đạn Ak bắn tới tấp vào thành xe bụp bụp ớn người, bên kia đường tiếng Đại liên và M16 của mấy ông Trinh Sát Sư Đoàn 23 bắn như vãi trấu,

-Châu Chớ mày có sao không? tôi vả vào mặt làm hô hấp cho ông mẹ miệng ông thúi quắt tôi muốn ói, cái ba lô Cứu thương văng đầu mất

-Tui chết rồi hả? Châu Chớ vụt tỉnh bật dậy hỏi

-Năm xuống mày muốn bẻ gáo hả? xe mình bị bắn B40 dưới lườn xe tao với mày đang nằm giữa hai làn đạn cố gắng bò về phía đường Lê Thánh Tôn lính mình ở đó

Đạn từ bên trong sân Tòa Giám mục nã ra, từ bên kia đường bắn lại hai thằng tôi áp mình xuống ven đường không dám ngóc đầu lên, lính Trinh sát đã vào sân Tòa Giám Mục sau mấy trái đạn hỏa Tiễn Tow bắn sập một góc mái của Tòa Giám mục, chiếc xe Ambulance cháy nám nằm đó hai đứa tôi thoát chết chạy vào Đồn Quân Cảnh gần đó nhờ điện thoại gọi về Bệnh viện báo cáo

-Tụi em bị ăn B40 chưa chết Bác sĩ xe bị cháy rồi

-Trời, chờ đó tôi cho người ra đón, mấy ông có sao không?

Lúc này tôi mới chột nghe đau đau nơi đùi trái, máu chảy xuống đôi giày, tôi đưa tay mò vào vết thương thì thấy cộm tê dại vùng thịt đùi

-Chết tôi bị ăn đạn vào đùi mà không hay chắc tầm đạn yếu, ông Quân Cảnh đưa tôi cuộn băng cứu thương tôi xé nhét vào vết thương Châu Chớ đưa tôi lên xe của Đơn vị vừa đến Về Phòng cấp cứu tôi lụi ngay mũi Lidocain rồi cắt ống quần lấy dao mổ vạch moi đầu đạn ra rửa sạch bằng Alcohol, khâu lại vết thương

-Ông đem đầu đạn đi bịt vàng làm kỷ niệm ông Bác sĩ Khải cười hề hề nói

Tôi quăng đầu đạn vào cái thùng đựng rác, may là nó không chui vào cột sống của tôi, lợi dụng cơ hội tôi xin nghỉ 2 ngày phép trốn khỏi nơi đây,về Pleiku thăm Thi

Xuân Chinook chở tôi ra sân vận động chờ phi cơ tản thương, Chiếc Chinook vừa đáp xuống cánh quạt đung những cành cây lớn nằm lật ngang rồi bốc cháy dữ dội, tụi tôi và thương binh chạy dạt ra khỏi sân vận động mấy ông Không Quân bỏ phi cơ chạy luôn may là nó không chở đạn tiếp tế, có đạn thì thiệt hại nhân mạng rất nhiều

2 chiếc C130 của Mỹ bị pháo cháy còn đang nằm trơ xương nơi Phi trường bây giờ thêm chiếc Chinook tại sân vận động mới mấy ngày đầu cuộc chiến tại Thành phố Kon Tum đã mất 3 chiếc máy bay,mấy bố Không Quân không dám vào Thành phố này đến mấy ngày sau mới tiếp tục tản thương, tôi đã hết phép nhưng vù đại kệ đến đâu thì đến vết thương nhỏ đã lành miệng, tôi theo chiếc trực thăng tải thương về Pleiku Y tá Phi hành học chung Trường với tôi đáp xuống phi trường Cù Hanh tôi theo nó ra phố hăn mặc đồ bay bánh chọe

-Mày thả tao trước nhà Thi mai mày bay nhớ gọi tao.

Thi ra mở cửa khi thấy tôi

-Ông già kia anh coi chừng, mẹ em không có ở nhà vào trình diện đi

-Một ông già đôi mắt rất sắc nhìn tôi như muốn lia một nhát kiếm Võ sĩ Đạo, ông là Chủ Tịch hội Võ Cổ truyền Bình Định, tôi tay gân guốc tướng hơi thô nhưng cao ráo

-Dạ chào Chú con tên Bách

-Ờ ngồi đó lính mà nhút nhát ghê, nhìn bộ vó cậu ngon à nghen có nghề không?

-Dạ chút chút đủ tự vệ, tôi vừa nói vừa nghĩ đến những cú gạt bàn tay tôi của nàng, thì ra cô ta cũng có nghề nên tôi chẳng sợ mủi gì được

Ông hỏi tôi qua loa rồi nghiêm nghị nói

-Thi là con gái một nên tính chuyện lâu dài, tôi cho phép Cậu tới lui thường xuyên nhà Cậu xa quá tôi xí xóa đôi chút Chiến tranh mà,Cậu mò cô mẹ phải không?

-Dạ con mất mẹ khi lên 2 sống với mẹ kế đến năm 12 tuổi rồi phải đi học xa

-Được rồi con Thi nó nói hết rồi, có nhậu không ?

-Dạ cũng lai rai chút đỉnh thưa Chú

-Nam vô tửu như kỳ vô phong khi nào tôi cho Cậu gặp mấy ông bạn của tôi rồi nhậu luôn

Trời dân nhà võ có khác ông ba của Thi chịu chơi, nhưng tôi lắc đầu

-Cháu không dám,Thi đứng sau cánh cửa nháy mắt ,tôi không biết nàng ra tín hiệu gì

Mưa rơi trên phố, như những hạt sương trời Pleiku lúc nào cũng vậy tôi và Thi đi bên những hiên nhà tránh mưa đến một quán vắng hai đứa ăn sáng với ly Cà phê đặc quánh, quán này là nơi nhà cô ta cung cấp Cà phê hạt chưa xay. chúng tôi lên chiếc xe Lam ra biển Hồ, bên bờ Hồ đã có những cặp tình nhân trong màu áo trắng và mấy chàng lính Biệt Động Quân của Tiểu Đoàn 63 Biên Phòng có căn cứ tại đây lựa một chỗ vắng chúng tôi hôn nhau, cô ta chợt hỏi anh có biết ý nghĩa của những nụ hôn không.

-Trời câu hỏi hơi khó à nghen, ông bà mình đâu có dạy chỉ có người Tây phương họ thị vị hóa những nụ hôn mà thôi, em có bao giờ thấy ba mẹ em đá lười chưa?

-Đá lười là gì anh? tôi hôn vào môi và đưa đầu lười vào nói -Đá lười là như vậy em đá đi ..hai chúng tôi bện vào nhau tôi giải thích

-Hôn môi là Anh yêu em

-Hôn lên má là bạn

-Hôn lên vai là anh muốn em

-Hôn lên cổ là chúng ta thuộc về nhau

-Hôn lên trái Tai Em là của anh

-Hôn lên trán là cưng lắm và

-Hôn lên tay là Anh ngưỡng mộ em

-Trời sao anh hay vậy?

-He he Tôi dê thêm -Em thưởng anh đi cho anh mò một tí tay anh lạnh để cho tình mình ấm, nói vừa xong tôi vẽ bùa và se thuốc lá trên hai trái ổi... cơn mưa ụp xuống chúng tôi chạy núp dưới tán cây rậm rạp

Tôi vừa vẽ xong chữ H bằng sơn màu vàng trên mấy tấm vỉ sắt nơi phía sau phòng Cấp cứu sơn chưa khô thì một chiếc UH 1 Hồng thập tự đáp xuống ngay, thả vài ông thương binh và xác chết, mấy hôm nay Bắc Quân cứ nã pháo vào Sân vận động Chinook không dám đáp vì có Đê lô VC trà trộn vào dân và lính, chúng tôi đành phải chấp nhận ăn pháo nếu trực thăng đáp xuống sân sau Bệnh viện, cho nên ông Trung sĩ nhất Ngô Hạ sĩ Quan An ninh phải tích cực thanh lọc các ông lính và dân chạy về Bệnh viện tôi ai không có giấy tờ thì lừa hết vào một vực kiểm soát hành lý sợ VC trà trộn thì bắt được một nường mang cái bụng bầu chang bang trẻ đẹp chạy từ Đất Tô về, trong người mang nhiều tài liệu và Đặc lệnh truyền tin nên gọi Quân Cảnh đến đem đi với mấy tên tù binh trong này có một tù binh nhỏ tuổi ông ta bô bô cái miệng tuyên truyền tôi khơi mào cho ông nổ

-Tớ đánh nhau với con gà lính Dù Ngụy chúng bỏ Charlie chạy hết, cùng với ba trái núi và hai con giun (Hắc tam sơn, bạch nhị Hà Sư đoàn 22) chúng cũng chạy nuôn, nhưng kỳ này tớ đánh nhau với con gà đen cầm hai mã tấu, chúng đánh hăng quá nên tớ bị bắt, tụi này không biết gà gì ?

Ông Thượng sĩ Mai người Bắc cười nói -Gà Sư đoàn 23 nuốt dây thun đấy

-Thế con gà không có đồ ăn sao mà nuốt dây thun bố?

-Thì nó nuốt dây thun mới đánh mấy Cậu chém vè và bị bắt đấy ;

Tên tù binh bỗng khóc -Bu ơi con bị Ngụy bắt rồi chắc chúng ăn thịt, vào B bị bắt con mới biết là nính gà đen Ngụy ăn dây thun, chắc con chết như lời Bác dặn Tụi Ngụy chuyên ăn gan uống máu người đúng rồi Bác ơi

Tên Tù binh trẻ của Sư Đoàn 320 do Kim Tuấn là Sư Trưởng (Theo cách gọi của VC) nghe ông Tù binh huyền thuyên cũng vui tai và lạ đám chúng tôi chỉ cười cười cho ông gói mì gói

-Ăn đi bốc ra mà ăn

Tên Tù binh không dám ăn hẳn thấy lạ quá,tôi phải xé gói mì ra và bẻ một miếng nhai sống không nấu chín, rồi đưa cho hẳn ăn ăn một cách ngon lành

-Cái này ngoài Bắc cũng có, trong B có thì ngoài B cũng có tuốt tuần tuộc

-Mẹ tên Tù binh bắt đầu bố láo

-Thôi giải giao cho Quân Cảnh,để họ mần thịt nghe tôi nói tên Tù binh khóc lớn

-Còn thằng Tù binh bị M79 bắn vô hậu môn tính sao Bác sĩ? tôi hỏi Bác sĩ Khải,mà lạ không hiểu tại sao viên đạn chui vào lỗ đít nó mà không chịu nổ cho tụi mình đỡ khổ Bác sĩ?, thôi cho nó mũi thuốc ngủ Pentothal liều nặng đem bỏ ra nhà xác cứu gì bọn Sanh Bắc tử Nam ăn cướp này tôi giận quá nói

-Đâu được mình đối xử theo Quy chế Tù binh,dù VNCH không tham gia trong Quy chế này

-Thằng này chắc đang chu mông rình gái Thượng támm nên bị ăn M79 ông Thượng sĩ Mai nói

Tôi phụ Bác sĩ Khải trong ca mổ M79.Mấy ông chuyên viên đạn được xuống làm một cái hầm chất bao cát chung quanh ông VC được nằm úp đưa mông lên xung quanh là bao cát hẳn rên đau, tôi nói

-Mẹ ông rần rần để đánh rầm cho đầu đạn lòi ra để gấp nghe chưa

-Tớ đánh rầm không được, rần đánh rầm hơi nó đưa lên mồm Thủ trưởng ơi;

-Thế các anh có Bác sĩ chuyên khoa về Hậu môn không? phải có mới mổ được,ngoài Bắc chúng tôi có nhiều lắm

Tên Tù binh nói

-Trời ;thôi lụi cho nó mũi thuốc lẹ lên ông cà rà hoài ông Bác sĩ Khải giục

Tôi lụi nhanh mũi thuốc ngủ, chuyên viên gây mê pha sẵn hẳn ngáp ngáp rồi lịm dần

Xong ca mổ tôi về nhà sáng hôm sau tên Tù binh chết, vậy là xong một kiếp người chúng tôi đã cố gắng cứu nhưng đành chịu

Đù Ngành Quân y chúng tôi là ngành dễ kiếm chát, đủ mọi kiểu họ toa rập với nhau đem bệnh nhân Lao phổi chụp hình gắn tên ông thanh niên nào đó lằm tiền rồi trình lên các quan Tu bip ký là có một tấm giấy Hoãn dịch vì bị Tuberculosis lấy vài chục ngàn chia nhau Tay làm chuyện này hiện ở Mỹ. Tôi không tham gia tôi chôm Penicillin về chích cho mấy thằng bạn Quân Cảnh bẻ bô thì có lúc đó thuốc thừa mứa khi tụi Mỹ rục rịch chạy làng họ đùn thuốc cho chúng tôi đầy các kho, tôi lấy thêm một cái đồng hồ để bàn đem về lên dây cót thì mẹ kim gió nó chạy ngược đồng hồ đếm ngược của tụi Mỹ để đo nhịp tim chẳng biết để làm gì tôi

quăng vào một xô rồi quên luôn, sáng hôm sau có lệnh di tản thương binh bằng đường bộ về Pleiku Bác Sĩ Lý xin Sư đoàn 23 mở đường qua khúc Chu pao, nhưng ông Bá tư lệnh mặt trận phán một câu

-Các anh cứ đi không sao có Biệt Động Quân đang rải quân nơi đó

Tập hợp các Tài xế tình nguyện không chỉ định, ông Bác sĩ Nguyễn Hoa Lý lúc này gầy nhom, nhưng đôi mắt sau cặp kính cận nói

-Mấy em Thương binh quá tải rồi, mấy em cố gắng di tản họ về Pleiku nếu thành công tôi đề nghị thăng thưởng, nghe rõ chưa?

Đám tài xế im lặng không ai trả lời, ông Lý gầm lên

-Các anh nghe rõ không? lúc này ông đổi tông gọi bằng anh, vì thấy gọi bằng em họ không xi nhê mà thật có bao giờ ông gọi lính dưới quyền bằng em đâu, ông chỉ gọi em khi cần họ lao vào chỗ nguy hiểm

-Dạ nghe tiếng dạ yếu như đế than gáy không phải đế lửa, Ông Lý tức tối nhón người nhìn cuối hàng quân mấy cha tài xế già núp bóng cây Nơ kia rét không dám xung phong đành la lớn

-Rõ rõ thì có tiếng Hạ sĩ Tình mát dây ưa chửi thề, ông mở đầu lúc nào cũng bằng câu Đu me mà ông lại nói ngọng mới chết

-Ụ mẹ Thiếu tá

-Ông Bác sĩ Lý chưng hửng -Trời loạn rồi thằng Hạ sĩ này dám mó dái ngựa, nó dám văng tục với mình

-Anh muốn thưa gửi gì sao dám văng tục với tôi?

-Ụ mẹ mình cần phải có lính yểm trợ mở đường mới đi được Bác sĩ

-Anh ra ôm cây cột cờ nói lớn -Tôi không ụ mẹ nữa tôi phạt anh 2 tiếng đồng hồ nghe chưa.

Ông Bác sĩ Lý vừa lùn vừa lé ông thù một ông Đại úy An ninh Quân đội chuyện thuốc men gì đó không chia chác, vô phúc ông Đại úy này bị đau ruột dư, vào bệnh viện 2 đã chiến mỗ thì ông Bác sĩ Lý xuống phòng mỗ lúc ông Đại úy đã bị gây mê xong, ông Lý nói với Bác sĩ Diếp

-Để tôi anh về nghỉ đi anh trực đêm mệt rồi, coi như sinh mạng ông Đại úy An ninh Quân đội đi đong luôn, ông chết bị Shock nước biển như Hồ sơ bệnh lý ghi, ông Bác sĩ Lý trả xong mỗ thù, đụng vào Quân Y là coi chừng, nghe nói sau năm 1975 ông bị báo chí Việt cộng đăng tin ông ăn tiền Bệnh nhân, nhưng tôi không tin, chuyện này do một ông HSQ Hành Chánh Quân y tại Liên Đoàn 73 Quân Y sau này thành Bác sĩ Việt cộng nói chuyện qua fb với tôi

Mấy ông thương binh đui què sút mề ưu tiên lên các chiếc xe Hồng thập tự, mấy ông Nội thương thì lên xe GMC và xe Dodge cứ nhồi nhét được chừng nào hay chừng đó, chiếc xe Dodge dẫn đường Hạ sĩ Tình thủ cây Đại liên M60 không biết ông lấy ở đâu ra chắt trong kho vũ khí của Quân Cụ khi họ bỏ chạy, ông Binh nhất tên Lâm Hồi chánh viên được biên chế sang Quân Y ông nói tiếng Bắc rặc luôn, bê thùng đạn cho ông Hạ Sĩ Tình, buổi sáng tinh mơ đoàn xe di chuyển đến dốc cầu Dakbla chúng tôi và Bác sĩ Lý đưa đến cuối dốc cầu gần con đường vô Làng Phương Hòa

Bác sĩ Lý nói với các Kinh kha sang đất Tàn

-Chúc các em bình an, thành công về lại Đơn vị tôi đề nghị lãnh huy Anh dũng Bội bạc, à quên anh dũng Bội tình

Đoàn xe tăng ga để lại phía sau đám khói và bụi mù của buổi sáng Kon Tum trời âm ảm

Tình hình tạm yên tôi trở về nơi Bệnh viện cũ hoang tàn mấy chiếc T54 ủi tường trốn vào kho Y cụ bị Pháo binh Tiểu Đoàn 63 hạ nòng bắn trực xạ, cháy mấy chiếc trên bồn nước có mấy xác Bắc quân trên đó và mấy cây Thượng liên, khu gia binh Trung Đoàn 42 ăn bom thành bình địa cây trứng cá bị bom cắt phân nửa, nhưng nó vẫn còn sống sau trận mưa tối bụi ngùi nhìn và nhớ Chị Bảy của tôi hình bóng bà vẫn còn đâu đây buồn ơi là buồn, tôi quay gót vào thăm mấy ông súng lớn nòng dài để nghe họ kể chuyện tử thủ bắn chiến xa T54

Một ông Quan hai nói-Khi mấy ông bỏ chạy, tụi tui rụng rời xe kéo Pháo thì bị bắt khiến dụng vì ăn pháo, một Tiểu Đoàn Pháo 105 và 155 nặng thí mẹ làm sao mà dùng xe dodge kéo, tụi tôi phối hợp với Đại đội Thám kích phòng thủ, chúng tôi chơi Hỏa tập cận phòng, dùng đạn lân tinh bắn chiến xa tụi nó, mẹ lần đầu nghe tiếng xe Tank VC muốn bỏ chạy, con mẹ mà chạy đi đâu? tụi tôi bắn tụi nó cháy vài chiếc chúng khựng lại không có bộ binh tưng thiết, tụi Bộ đội chưa theo kịp đến được vì bị toán Thám kích đánh cách đó mấy trăm thước, ông Sĩ quan kể chuyện huyền thuyên ông đánh trận một lần nữa trên cái bàn gỗ thông của thùng đạn nghe sáng khoái vô cùng

Xe Tank Bắc quân bị Tiểu Đoàn 63 Pháo binh bắn cháy bên hông BV2DC

-Thôi về đi chắc tụi nó gom bi đánh lần 2

Ông Sĩ Quan Trợ y khóa đàn anh hỏi

-Đàn em dư Penicillin cho vài box, tụi Pháo thủ bể bê nhiều quá cấp số hết rồi, nhớ cho loại triệu rưỡi nghen, 500 ngàn chích liệt luôn đau chân không có người bắn yểm trợ

-Tui đâu có đem theo, ông đi theo chúng tôi cho ông một thùng tụi Mỹ nó bỏ lại date còn 1 năm nhớ cho tụi tôi vài chục quả lựu đạn có qua có lại mới vừa lòng nhau

Sáng hôm sau ông Sĩ quan trợ y của súng lớn nòng dài chạy xuống Bệnh viện tôi với hai thùng lựu đạn mới toanh chưa khai, tôi dẫn xuống kho thuốc gặp Trung sĩ Hùng dân Phú Hội Phan Thiết nói

-Ông ký phiếu cho họ vài box penicillin đi bạn, nhiều quá để quá date

Ông Sĩ quan Trợ y Pháo binh và Y tá rình hai thùng thuốc Penicillin bỏ lên xe mừng húm, vừa ra khỏi cổng Bệnh viện thì Pháo Bắc quân chụp xuống, tụi nó hôm nay cho ăn Phở tái nạm gầu quá sớm miếng đạn văng tứ tung một trái rớt ngay vệ đường Ty công chánh, chiếc xe jeep của ông Trợ Y pháo binh lủi vào hàng rào Bệnh viện, không biết ông chết hay sống với tài xế cũng là Y tá, tôi không dám vọt ra đường cứ ngồi thụp xuống hố cá nhân quanh bức tường chờ dứt Pháo thường thì chúng cho ăn vài quả thăm dò mỗi sáng để Ngụ sợ, nhưng hôm nay chúng nã liên tục Pháo phe ta chưa gáy phản Pháo, tôi xem đồng hồ 8, giờ 45 sáng, tạm yên tụi tôi chạy ra đường thấy chiếc xe Jeep nằm lật ngang ông Trợ Y Pháo binh còn sống người Y tá bị thương nhẹ vì mảnh đạn may mắn không có ai chết

Sáng hôm sau tôi mò ra đầu đường Phan Đình Phùng thì thấy một chiếc xe Tank rất lạ đen thui như bị xông khói, nó đậu giữa đường tiếng máy khụt khịt như ho, nó cứ gật gù như con bò tót, pháo tháp đóng kín mít, tôi sợ quá nép vào góc tường nhà Bác sĩ Thạch la lớn vì có mấy cha Quân y đang tử thủ trên lầu

-Xe Tank Việt cộng, xe Tank Việt cộng

-Đâu đâu? một ông lính cầm cây Carbine chạy xuống tôi và ông vừa ló ra thì tiếng xe rú lên như cạp gằm chạy nhanh về phía tụi tôi, không bắn tới ngã tư thì dừng lại mới thấy mấy cha lính Thiết giáp của 1/8 Sư Đoàn 23 ló mặt trên pháo tháp tôi nói

-Mẹ tụi tui tính lấy M72 bắn đó hên cho mấy ông

-Mẹ tụi tui bắt sống trên Võ Định chạy đến đây hết xăng có xăng không?

Chiếc PT 76 hết xăng nằm đó đến trưa thì có xe đến kéo đi đâu mất, làm tụi tui muốn són đái mụ nội xe gì hình thù ghê quá, nghe nói được chở về Sài Gòn làm quà cho ông Thiệu, mà tôi quên mất phải chi leo lên chụp một tấm hình, như mấy thằng Mỹ chụp trên hai chiếc T54 của Bắc quân bị bắn cháy kéo về bờ nơi sân Vận Động,

Pháo Bắc Quân dội xuống Thành phố Kon Tum

Cuối tháng 6 Hoàng Minh Thảo Tư lệnh mặt trận B3 tung quân đánh vớt vát nhưng bị ăn Bom B52 chết bộn đành chém về về Đắk Tô, Quốc lộ 14 được khai thông ngày 30 tháng 6 năm 1972, là do đêm 28 tháng 6, B52 dội hai pass bom lên đồi Chu Pao, giúp Liên Đoàn 2 Biệt Động Quân thanh toán đám Sinh Bắc tử Nam bám trụ hơn 1 năm trên đó.

Chúng tôi và ông Đại Tá Nguyễn Bá Thìn Tỉnh trưởng ra đón đoàn xe tiếp tế từ Pleiku lên vui mừng hết cỡ luôn, những chuyến xe đồ chạy trở lại, các cô nữ sinh trường Hoàng Đạo, La San

và Lê Hữu Từ sau một năm rời bỏ mái trường về lại nhìn ngôi trường đầy vết đạn khóc nức nở, tất cả chung tay dọn dẹp một hình ảnh rất đẹp những người lính Công Binh giúp lợp lại mái ngói, trét từng vết đạn trên tường vôi màu vàng cháy nám, mấy cây Phượng vĩ bị mãnh pháo cắt ngọn đã hồi sinh sau cơn mưa,

Dân chúng trở lại Thành phố Kon Tum hồi sinh, Tôi gọi viễn liên về Long Hộ tần số Tiểu khu Bình Thuận cho Anh Năm Điều nhờ chuyển cho ba tôi là tôi còn sống chưa chết, thì nghe tin anh Tám tôi đã chết sốt rét sau cuộc Hành quân vào An lão, tôi chết điếng căn bệnh này giết rất nhiều lính hiện tại chúng tôi đã chôn 40 xác không Đơn vị nhận trong một hố tập thể, tất cả chết vì sốt rét. Tôi bật khóc người anh thứ Tám gần gũi tôi rất nhiều dù cùng cha khác mẹ, anh em tôi ăn độn, đi bụi có nhau giờ thì tôi mất một người anh tôi thương nhất, tôi đã dám đưa cho ông cái áo giáp duy nhất mà tôi có khi ông chạy từ Đất Tô về, rồi tiễn ông lên Chinook về Quy Nhơn tôi ở lại với tháng ngày đạn bom của mùa Hè đỏ lửa năm 1972, ăn pháo liên miên

Đến tháng 6 năm 1972 tôi về Đơn vị được 6 tháng tôi trưởng thành trong lửa đạn, quen với cảnh chết chóc tang thương và tiếng pháo ầm ì, mỗi trưa tôi thường ra trường Mẫu giáo cắt sả về phòng nấu với thịt gà hộp món ăn kinh niên với gạo sấy khi Quốc lộ 14 bị cắt, Kon Tum bị vây chặt lối thoát duy nhất là phi cơ, đang lui cui cắt sả tôi nghe tiếng thì có tiếng động trong một căn phòng, tôi đi nhẹ nhàng đến dòm vào thì trời một thằng Tiền sát viên Bắc Việt đang ngã mình dựa vào tấm vách, khẩu Ak nó để trên đui và cái máy truyền tin, tôi rút lui chạy về Bệnh viện nói với sĩ quan trực

-Nó mấy thằng? có súng không? ông Sĩ quan tên Huy Bắc kỳ 54 hỏi

-Có một thằng và cây Ak ngay phòng giữa gần bụi sả cẩn thận nghe mấy ông bên trong nó thấy mấy ông nó bắn trước chết cả đám, chia hai mặt tấn công

Thì ông này kéo vài ông lính vắc Carbine trèo tường, đi sang trường Mẫu giáo, tôi không đi theo vì đang đói chưa ăn tôi sợ chết làm ma đói, khoảng 15 phút sau bắt tên VC tiền sát viên về không một tiếng súng nó ốm nhách vì sốt run lập cập lần đầu tiên một Đơn vị không tác chiến bắt được tù binh VC, chắc thằng này đã cho tọa độ pháo đội vào Bệnh viện của tôi và căn cứ Macv của Mỹ nằm bên kia đường

-Địt mẹ nó sốt nằm rên tụi tao leo cửa sổ vào mà nó chẳng biết, nó cùng quê Hải Dương với tao

-Chắc bà con với ông; ông hỏi nó thêm đi

Mặt thằng tù binh non choẹt, da bắt đầu vàng tôi đưa cho nó ly nước nóng bỏ vào một viên Vitamin C vàng óng, nó chần chừ không dám nhận

-Uống đi thuốc bổ đấy không phải thuốc độc đâu, ông sĩ quan trực hỏi thêm

-Cậu ở Hải Dương làng nào xã nào?

Hai ông Hải Dương nói chuyện tên tù binh có vẻ can đảm hơn và hỏi thêm

-Thủ trưởng đừng giết em, em xin Hồi chánh

-Thế là cậu cho tọa độ pháo mấy hôm nay phải không ?

-Dạ không em bị lạc đường máy liên lạc hết ắc quy không dùng được, nhiều toán tiền sát đã vào Thành phố

Cái máy của Trung Cộng gọn nhẹ hơn BRC 25 của phe mình, ông Huy mở công tắc nó im ru thảng tù binh nói thật, ông Huy chạy lại phòng truyền tin thông báo cho Thám sát Tỉnh truy lùng tụi Tiền sát viên bắt thêm được mấy tên nên tụi VC ít pháo hơn chỉ pháo vu vơ quấy rối rồi tắt tị luôn

Thi lên thăm tôi sau khi toán Công Binh rà mìn khắp ven Quốc lộ 14, tụi sinh Bắc tử Nam đã rút sâu vào khu rừng núi, ngọn đồi Chu pao ai oán hờn trong gió bị bom B52 trụi lủi vàng cháy nơi này hai bên đã giành nhau từng vách đá, chết trên ngọn đồi này không biết bao nhiêu sinh mạng, tuổi trẻ lúc nào cũng nặng nề bướng bỉnh, tình yêu nó làm chúng tôi mù quáng ngụp lặn trong thương nhớ, chiều trên sông Dakbla từng đàn bò nằm thành thoi trên bãi cát vàng mịn lấp lánh ánh mặt trời cô ta tựa vào tôi cả hai tìm một chút hơi ấm sau mấy tháng không gặp tất cả cơn giông bão qua đi tiếng đạn bom thưa dần và tia sáng Hòa Bình chợt đến nó là giấc mơ của con người còn sống trên mảnh đất này cô ta chợt hỏi

-Nếu mai Hòa bình anh làm gì?

-Anh không phải là dân hiện dịch chắc sẽ rời Quân Đội treo bảng chích dạo kiếm sống, hay xin việc làm tại một bệnh viện nào đó để vỗ mông tiếp còn em ?

-Em lấy chồng chăm sóc vườn Cà phê để sống nó đơn giản vậy thôi

-Nhưng anh tin cuộc chiến này không chấm dứt dễ dàng, người Mỹ đã bắt đầu rút quân từ năm 1969 họ đến rồi đi như những tay chơi Cao bồi viễn chinh, tụi Việt cộng gian xảo và dối trá làm sao tin được . Anh cưới em lập nghiệp luôn trên vùng đất Pleiku ok

Cả hai chúng tôi quỳ nhau như đôi Sam, thời gian như ngừng lại trong tiếng thở hổn hển của hai sinh vật loài người Chúng tôi nhào xuống khúc sông nước trong vắt tắm gội, leo lên bờ đá ngồi phơi nắng nhìn những con cá lội lặn tẩn, trên khúc sông đăm con gái Thượng trần truồng nô đùa, bọn con trai thì phía dưới đây là lệ vì họ sợ dính bầu nếu con trai tắm trên đầu nguồn tình trùng sẽ chui vào mồng đốc làm họ chữa, kkk biết đâu hững con cá dính bầu rồi đẻ ra những Nhân ngư mới chết tôi phá lên cười một cách thống khoái Thi ngạc nhiên hỏi

-Làm gì mà anh cười như điên vậy ?

-À anh cười biết đâu đàn cá này thụ tinh con người rồi sinh ra những Mỹ nhân người cá

-Anh tầm phào không hà thôi về em lạnh

Đêm Cao Nguyên bầu trời sập tối rất nhanh, hơi lạnh từ núi rừng toáng về, chúng tôi bụng đói cào nên lại mò ra đường Lê Thánh Tôn tìm thức ăn, hàng quán nhộn nhịp trên vùng đất ngày nào mang tên Kon Tum kêu Hùng do ông Thiệu ban cho, bây giờ ít nghe tiếng rú của Đại bác bắn về đêm, và tiếng rít của đạn pháo cùng tiếng ầm ì của từng pass bom B52 từ xa vọng lạ, cô ta ngược nhìn tôi triu mến có những sợi ánh sáng của bóng đèn chìm sâu trong đó, lấp lánh như những vì sao băng, trong thoáng chốc tôi muốn lấy vợ muốn đắm chìm trong vị ngọt của tình yêu, sau bữa ăn chúng tôi choàng vai đi dưới cơn mưa nhẹ cuối mùa Thu

Đưa Thi về lại Pleiku, chúng tôi mất nhau cô ta và gia đình chuyển về Quy Nhơn rồi kết hôn với một ông Quan lái đồ thuộc Vùng 2 Duyên Hải, trò chơi yêu đương này mệt mỏi quá, tôi vùi đầu vào men rượuбет nhẹ, ba gai để bị sa thải ra khỏi nơi này đưa về Đơn vị 2 Quản trị, lúc này ngành Quân Y thanh lọc nhân sự, các sĩ quan và binh sĩ bị 3 ngày trong cấm ghi trong Quân bạ sẽ bị chiếu cố và tôi có tên trong bản Phong Thần.

Từng cuộc tình đã đi qua đời tôi nhưng những con sông nhỏ,tôi lại lao đầu vào nhánh sông khác cứ chảy mãi không ngừng

Đầu năm 1973 tháng giêng chúng tôi quàng lá cờ vàng trên cổ, vẽ lên xe lên mái nhà cắm cờ khắp Buôn làng người Thượng lấn đất dành dân bắt đầu tội nghiệp dân Thượng họ thủ sẵn hai lá cờ để thẳng Quốc gia ban ngày thẳng Cán bộ ban đêm khỏi buồn

Ông già Làng gặp chúng tôi nói

-Con chim chi chi nó hết ỉa xuống,tụi tao khỏi chết là dui rồi

Chúng tôi cười khoái trá -Con chim chi chi là phi cơ thả bom, đơn giản người Thượng họ nghĩ như vậy, Bệnh viện vắng thương binh chúng tôi đi làm công tác Dân sự phát thuốc, khám bệnh quanh vùng Tân Điền vào sâu dòng thác Yaly thơ mộng đẹp hùng vĩ giữa rừng xanh thẳm

Sĩ Quan Quản lý mỗi sáng nhắc nhở chúng tôi là Hòa Bình rồi, chúng ta trả lại Dân y viện cho dân sự đời qua Căn cứ Macv của Mỹ gần đó trên đường Phan Đình Phùng, đang có khóa sinh CC1 Quân y Biệt Động Quân gọi về thụ huấn đang ở tạm nơi đó mấy hung thần rừng núi này từ các Đơn vị BĐQ của liên Đoàn 2 gọi về không phải Quân số của Cục Quân y phá tàn bạo nhậu đánh lộn giành gái với mấy ông Sinh viên Sĩ Quan Thủ Đức làm công tác Dân sự vụ trước khi ra trường, gái Kon Tum mặc sức ồng ẹo đá lông nheo túi bụi rồi ôm cái bầu chang bang vào phòng Hộ sinh báo chúng tôi, sinh con không biết cha của nó quê ở đâu? mẹ họ Thà chết trên quai chèo còn hơn chết trên cánh gà chiên bơ đây là câu phương châm của mấy nàng dân xứ Thượng, vừa ký xong Hiệp định Ba lê ăn một cái Tết bình yên thì tiếng súng lại khai mào trở lại, tụi Sanh Bắc Tử Nam bắt đầu đánh thăm dò khi Mỹ đã rút hết quân chúng tôi hết dám vào Tân Điền sợ bị bắn thuốc men bắt đầu hạn chế, luôn cả đạn dược xăng dầu lúc còn Mỹ mỗi chiếc xe Jeep được cung cấp 20 lít xăng mỗi ngày bây giờ chỉ còn 15 lít và cấm sử dụng Công xa cho con vợ, Quân Cảnh bắt tối đa nếu thấy đàn bà con nít ngồi trên Công xa không phải đi công tác, xe nằm ụ rất nhiều Trung sĩ Hiệp tay võ sĩ quyền anh lén đem ra thùng dầu 20 lít về nấu bếp bị đưa ngay sang Quân Cảnh lập hồ sơ giải giao về Tòa án Quân sự tội ăn trộm,ông sếp lớn của tôi rất khắt khe vụ này,mẹ những những tay bán thuốc Tây ra ngoài thì bình an vô sự

Tôi thấy người đàn bà và đứa con gái vợ anh Hiệp quỳ nơi cổng gác lạy ông bác sĩ Thiếu tá xin tha cho chồng bà một cách tuyệt vọng giữa trưa nắng, từ nơi cửa sổ ông Bác sĩ họ Phí gốc người Tày vẫn đứng đưng vô cảm, quá chán tôi không muốn ở lại nơi này làm đơn xin về Trường Quân Y học tiếp thấy tôi say xin với ông Dược sĩ đeo lon thiếu úy, nên ông Bác sĩ Khải ký đơn tổng tôi đi cho khuất mắt, lấy Sự vụ lệnh tôi đi xe đò về Phan Thiết

Sài Gòn gần cuối năm nhận nhịp tôi nghe khó thở vì khói xe nơi tôi ở bình yên về đây khung cảnh nhận nhịp, đêm đêm những ánh đèn tỏa sáng cuộc sống rất ồn ào, trình diện Trường Quân Y xong tôi phải tìm nơi ngoại trú

Tôi tìm được một căn gác rất nghèo nàn nằm gần sông Rạch miễu ở với thằng bạn, đi xe Bus mỗi sáng đến Chợ cá Trần Quốc Toàn gần Trường Quân y, nơi này có con sông nhỏ đầy rau Nhút nấu canh chua với cá đồng rất ngon,nó là món ăn của dân nghèo sống nơi này, từ con sông này sang Tân Quy Tây không xa có một xóm Chị em cuối dốc cầu, cánh đồng hoang dại có một loại cây mọc hoang người ta gọi là cây dậ thì còn gọi là cây cối xay, tôi rất ngạc nhiên hỏi thằng bạn nó nói

-Cây này cường dương, nếu mày đi nhậu nửa đường mà hết xí quách hái về phơi khô uống vào thì dựng cột cờ ngay

-Tao thấy nó giống như cây Thù lù quê tao nhiều lắm

-Không biết nhưng nghe họ nói vậy thì hái về nấu uống thử xem

Học được vài tháng thì tình hình nóng trở lại Bắc quân vi phạm Hiệp định ngừng bắn rất thường, tôi chuyển chỗ ở về nhà Dũng miệt Lăng cha Cả rồi Bệnh viện yêu cầu trả tôi về Đơn vị gốc vì thiếu trợ y, tôi bảnh chọe leo lên Air VN về Kon Tum chờ phương tiện Quân sự lâu, đi đường bộ thì ngán lắm dễ bị địch bắt, về lại Bệnh viện

Ngày 12 tháng 11 năm 1974 tôi bị điều xuống phòng nội thương 2 cho đến ngày 16 tháng 3 năm 1975 chạy di tản về ngang Pleiku rồi bỏ Thành phố này với những đợt mây sầu dâng đầy tên Phố núi ./

Phan Nhật Bắc

29 tháng 11 năm 2024

Kính mời đọc thêm những bài viết khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/PhanNhatBac.html>

www.vietnamvanhien.net

